

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pati est Hominis Inevitabile Fatum

Neissen, Johann Adolph

Coloniæ Agrippinæ, 1721

Placitum à Dei Filio, Ad Crucis consortium, omnes provocante. Matth.16. Si quis vult post me venire; abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49134](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49134)

PLACITUM

à

DEO FILIO

Ad Crucis consortium omnes provocante. Matth. 16.

Si quis vult venire post me &c.

Hucusque steterimus ad magnum Tribunal legis veteris, apud Deum Patrem: nunc & novi juris recentiora placita, excipiemus à Dei Filio.

Christus Deus Filius, non quidem ut Judex major, ex judiciaræ potestatis compulso, (neq; enim venit judicare, sed salvare Mundum) verùm, ut integerrimus humani generis Patronus & assertor; (de quo Augustinus ait; hodie hortatur te, ne judicet te: & qui judex tuus futurus est, ipse est hodie advocatus tuus) apud Matth. cap. 16. de causa nostra sic disceptat. *Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me.* Videtur quidem ex verbis, *si quis vult*; actionem stricti juris non velle

velle inducere; interim tamen, à Mar-
 cocap. 8. exhibetur *hæc duplica*: con-
 vocata turba cum discipulis suis, dixit eis:
si quis vult me sequi, deneget semetipsum,
& tollat crucem suam, & sequatur me.
 Quinimò apud Lucam c. 9. legitur *Triplis-*
ca: Dicebat autem ad omnes; si quis vult
 post me venire, *abneget semetipsum, &*
tollat crucem suam quotidie, & sequatur
me. Et nescio, an non quadruplicatio ha-
 benda illa sit, conditionatè saltem imperi-
 osa Joannis 12. *Si quis mihi ministrat, me*
sequatur. Ac si diceret: aut te jactare desi-
 nas ministrum meum; aut me sequere no-
 lo ministrum, vel volo habere sequentem.
 Sanè Matt. 10. ejusmodi *compulsoriales* a-
 pertius adhibet: *qui non accipit crucem*
suam & sequitur me, non est me dignus.
 Quis enim se volet Salvatore suo indig-
 num reddere? si nemo: ergò jam non arbi-
 trarium manet, sed necesse fuerit, cruce
 sublata, cruentis filii Dei, patientis Christi
 vestigiis, fideliter inhærere. Instat deniq;
 per Apostolum, & miseræ hujatis necessi-
 tatem prodit, affigendo palam actorum
 14. *hanc peremptoriam placiti sui Tabulam:*
Quoniam per multas tribulationes oportet

tet nos intrare in Regnum Dei. Tò oportet, legem sancit: advertamus itaque paululum propinquius, quid isthæc à nemine non Evangelistarum, tam sedulò signata verbi æterni oracula, nobis pandant: *Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat Crucem suam & sequatur me.* Tria indicantur, abnegatio sui ipsius; amplexus Crucis, & sequela Domini. De singulis singillatim.

Abneget semetipsum:

Videlicet illum in semetipso, à primogenia noxa prædominantem Adami nepotem, de quo Apostolus ad Colossenses 3. *Ex poliantes vos veterem hominem cum actibus suis:*

Quales actus enumerat, fornicationem immunditiam, libidinem, concupiscentiam malam, avaritiam, iram, indignationem, malitiam, blasphemiam, turpem sermonem, mendacium. Quæ nisi secerantur monstra, Superi! quam portentosa in comitatu Christi conflarent symmata. Hisce primùm remotis, porro adhortatur Apostolus; induite vos sicut electi Dei viscera misericordiæ; benign-

benignitatem, humilitatem, modestiam, patientiam, supportantes invicem; & induentes hominem novum secundum Imaginem ejus, qui creavit illum: Qui, quæ sursum sunt quærat, ubi Christus est, quæ sursum sunt sapiat, non quæ super Terram. Hoc enim vero est abnegare seipsum; mortificare membra sua; comprimere inordinata desideria; passiones indomitas refrenare: Dum enim sumus in carne, docet Apostolus, passiones peccatorum operantur in membris nostris, ut fructificent morti: ne quid fructificent, abnega teipsum. Pergit idem Doctor: scio, quia non habitat in me, hoc est, in carne mea bonum; invenio volenti mihi facere bonum, quoniam mihi malum adjacet: abnega teipsum, & desinet adjacere malum. Condelector legi Dei, Secundum interiorem Hominem; video autem aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis meæ, captivantem me in lege peccati: abnega teipsum; mortifica membratua, & non captivaberis.

Quid sit
abnegare
se.

Verum hic mihi videor audire sollicitas
plero-

plerorumque voces, qui unà cum Paulò multum ingemiscant; infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius, quis mihi ad malè insurgentium affectuū sedandos motus? quis ad passionem potentissimarum frangendos insultus? quis denique ad cœce sollicitantes illecebrarum repellendos; pruritus, verè masculum, quod hic requiritur, robur, promptè ingenerabit? gratia Dei per Jesum Christum, Dominum nostrum; ita & sibi, & tibi, quisquis talia moves, respondet Apostolus; Gratia Dei, per illius ipsius suppetias, qui te, ad temetipsum adhortatur abnegandum: gratia Dei, per illius absolutam potentiam, qui potens est omnem sufficientiam abundare facere in nobis: gratia Dei, per illius fortitudinem invictam, in quo, dum nos confortat, possumus omnia. Magno igitur conatu, assumendus est animus ad hanc de semetipso abnegato reportandam victoriam, non Sanctam minus & gloriosam, quàm summè salutarem & maximè necessariam. Si enim, Romanorum octavo. *Secundum carnem vix eritis, moriemini, si autem Spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis.* Quare, quo quisque vivat, semetipsum abneget. Ab-

Abnegatio
sui est
necessaria

Abnegatio porrò istiusmodi duplex exercetur: alia exterior, in Corporis, carnis ac sensuum afflictationem tendens, interior alia in erumpentium animi motuum, mentisq; effervescentis lasciviam comprimendam domandamq; Vergens: utraq; ad sectanda Christi vestigia, necessario requisita: nec una, absq; altera subsistere diu potest. Verum quidem est, quod perfectio ac sanctitas non consistat in exterioribus huiusmodi vexationibus, jejuniis, vigiliis, ciliiciis, aliisve spontè susceptis pœnis, quibus marceratur Corpus: quæ etiam cuncta inani vanæque gloriæ ac hypocrisi, periculose manent obnoxia, sunt tamen, si ritè moderatèque adhibeantur, potentia ad perfectionem media; fortia virtutum fulcimenta; suffragantia cœlestis gratiæ promerita.

Quantùm verò ad abnegationem interiorè attinet; illa nunquam non est certum solidæ veræque pietatis indicium; & præ exteriorè apprimè necessaria: neque ullus unquam erit, qui eximere sese ab ea valeat. Hæc est illa vis, quam paritur Regnum cœlorum, quod violenti rapiunt. Non æquè omnes possumus jejunare

nare, portare cilicia, pœnitentiis nos affigare; alit nemo unus est, quin possit supprimere vocem; quando aut læsus animus, aut gloriosa vanitas verba suggerunt. Nemo est quin possit inordinatæ naturæ suæ inclinationi, desideriis, ac cupiditatibus frenum injicere: & hoc est illa abnegatio, qua amor proprius triumphatur. In vanum blanditur nobis, quod amemus Jesum Crucifixum, si abnegationem hanc nobis tantopere commendatam negligamus. Miramur quod pluribus armis, post tot pietatis opera, tot virtutum exercitia, tot frequentatas communiones sacras imperfectionibus nihilominus obruti, cor inquietum, continuis rebellantium passionum procellis agitatum circumferamus: quin tandem advertimus turbidos hosce animorum conflictus, ab unico abnegationis neglectu, velut ab una sede, debacchari. Oportet itaq;, ad effervescentem amoris proprii restinguendum æstum; in quo, velut in igne Salamandar, omnes cupiditatum nostrarum affectus enutriti roborantur, generosam fortemq; insurgentium animi motuum cohibitionem domitumque adhibere. Nec satis est,
pro

pro hoc vel illo solummodo tempore, & in hac vel illa re, pro libitu abnegationi vacare, sed quovis eidem tempore, omni loco, cunctisque in rebus, prout discretio suggerit, & prudentia permittit, consequenter inhaerere oportet, unica voluntati noxiæ, cupiditæque immoderatæ concessa indulgentia, natura in se depravatas ampliùs laxat habenas, quàm sexcentæ priùs victoriæ, ab eadem non penitus edomita reportatæ, cohibere valuerint. Arma ponere; pacem colere cum hoc inimicorum genere; est palmam hosti porrigere, victoriam sponte concedere, absque hoc continuo mortificationis exercitio, nemo sibi, nemo Deo, ut salus exigit, conjunctus vivet. Honestas morum, conversationis decor, affabilis comisque humanitas, ab ipsa sæpè educationis liberalitate proficiscuntur, sunt verò semper mortificati hominis & signum, & præmium: quo quis sibi indies similis, perfectè, quæ agenda sunt, exequitur: ac in quovis rerum eventu, divinâ voluntate contentus, in placida mentis tranquillitate, felix conquiescit. *Abnegat ergo quisque semetipsum.*

Tollat

Tollat crucem suam.

Calamitates gravissimæ, quæ nomine Crucis, sub qua gemendum humanæ profapiæ, intelligendæ veniunt, Ecclesiastes ad dogmatis sui exordium, capite 1. 2. 3. & 4. generatim recensere continuat. Vidi, quæ sunt sub Sole, & ecce Univerſa vanitas, & afflictio Spiritus. Vidi afflictionem, quam Deus dedit Filiis hominum, ut distendantur in ea: Vidi Calamitates, quæ sub Sole geruntur; & lacrymas innocentum; & neminem consolatorem; nec posse resistere eorum violentiæ, cunctorum auxilio destitutos; & laudavi magis mortuos, quam viventes, & feliciorum utroque judicavi, qui necdum natus est, nec vidit mala, quæ sub Sole fiunt. Ita sanè est, in eo versatur Orbe, cujus omnes latebras permeat calamitas: Sunt miseriæ communes omnibus sunt & cujusque, status sexusque propriæ: Suum quemque malum premit: Sua cuique Crux aptatur domi: Et hæc est illa, ad quam tollendam, tam suaviter tamque potenter quisque sollicitatur.

Quid nomine Crucis intelligatur?

Crux evitari non potest.

In

Incaſſum ſubtrahuntur humeri; fe-
renda Crux eſt, quid diu multumque
reluctamur? naſcimur ad ærumnas:
educamur ad miſerias, velis licet re-
miſque fugias, non effugies: ubique
adverſitates; ubique & intus & extrâ
circumſtrepunt mala: nullâ viâ, nul-
lâ induſtriâ, nullo unquam conatu, ca-
vere quis poterit, ne miſer ſit. Hoc uni-
cum, quod poſſumus, agendum reſ-
tat cavere; ne impatienter miſerias ex-
cipiamus: atque ita tanquam contuma-
ces ſupremo Numini, multiplicemus
noxas, conduplicemus pœnas, & mala
aggravemus; Secundum Salomonem
prov. 19. *Qui impatiens eſt ſuſtinet
damnum.* S. Chryſoſtomus hom. 84. ad
populum, hiſ conformiter inquit: *Sive
velis, ſive nolis, calamitatem patiens:
quod ſi gratè, maximè lucraberis: ſi
verò agrè & impatienter feras, non
minorem facies, ſed majorem reddes
procellam.* Jam pridem Poëta cecinit:
non eſt malum, malum patiat neſcire
malum pati; hoc malum eſt. In eundem
ſenſum apud Laërtium lib. 4. cap. 7.

*Impatien-
tia evit-
anda.*

C

Philo-

Philosophatur Bion : magnum', imò maximum malum est, non posse perferre malum. Erit allevatio quædam malorum omnium, necessitatibus malorum obsequi, crucem suam amplexari; scire, posse, & velle cum Christo pati. Excidimus jam dudum Paradiso; quid delicias sectamur in exilio; nobis Mundus crucifixus est, & nos Mundo, ad Gal. 6. Tolle igitur, tolle crucem tuam, & pergamus ad Romanos 8. ut submissa Creatori voluntate nostra, verbis Apostoli generosè concludamus: propter te mortificamur tota die, æstimati sumus sicut oves occisionis: sed in his omnibus superamus propter eum, qui dilexit nos: qui & monet Lucæ 21. v. 19. In patientiâ vestrâ possidebitis animas vestras,

Et sequatur me.

Liceat Iciscitari, quo? qui se in pedes dant, primum omnium interrogant, quò ibimus? malè metuo; ne si innotescat iter nostrum, mox reperiat haud dispar Petro, probus Satanâ;

na : qui benevolentia innocenti motus, conetur quovis modo, ejusmodi ausum dissuadere. Et ilius Dei, antequam ad sui sequelam invitaret discipulos; declaravit iter, & itineris patefecit arcanum. Matth. 16. Exinde cœpit Jesus ostendere discipulis suis, quia oporteret eum ire Hierosolymam, & multa pati à senioribus, & scribis, & Principibus Sacerdotum; & occidi, & 3. die resurgere. Deum immortalem! hoc, quale iter? quis timeretur Petrum, si hominem ferventem novit, quod Dominum dehortatus fuerit? assumens eum Petrus cœpit increpare illum, dicens: absit à te Domine, non erit tibi hoc, & Dominus conversus ad Petrum, ut converteret Petrum, perorare incipit. Audulemus tantisper Oratorem. Vade post me Satana: scandalum es mihi, quia non sapis ea, quæ Dei sunt; sed ea, quæ Hominum: qui enim voluerit animam suam salvam facere, perdet eam: qui autem perdidit animam suam propter me, inveniet eam.

C 2

Venit

Quò sequenda.

*Christi
Peroran-
e sexordi-
um ex ab-
rupto.*

Matt. 16.

*Proposito
& confir-
matio. 70.*

12.

*Peroratio
ibidem.*

Venit hora, ut clarificetur filius homi-
nis: amen, amen, dico vobis; nisi
granum frumenti, cadens in terram
mortuum fuerit, ipsum solum manet:
si autem mortuum fuerit, multum
fructum affert: qui amat animam suam
perdet eam, & qui odit animam suam
in hoc Mundo, in vitam æternam cus-
todit eam.

Nunc ab auditoribus ad se ipsum
convertitur Orator, ac sic perorat. A-
nima mea turbata est: & quid dicam?
Pater salvifica me ex hac hora? sed pro-
pterea veni in horam hanc: nunc ju-
dicium est Mundi, nunc Princeps hujus
Mundi ejicietur foras. Proh! quam est
arduum hoc iter! quam erit difficilis se-
quela! Dux ipse, viarum molestiis lassat-
us, turbatur animo; vix non relegit
gressum: Patrem appellat; judicium
Mundi horret: tantum non salvari
primam horam postulat. Ast mox assur-
git animus: propterea inquit, veni in
horam hanc, ut paterer: sic Pater jubet;
patiar: si quis mihi ministrat, me sequa-
tur: Hierosolymam tendimus ad Mundi
oculum, passionis nostræ theatrum.

O mor.

O mortales! hic jam seriò res geruntur: quid agimus? ducimur Hierosolymam ad clivum olivarum, non ram oleo, quam sanguine doctum sudare: ubi præparatur aloë, vivitur myrrha, absinthites bibitur, hic amarus dolor, acerbus mœror, mordax angor, inquietus sopor, molestissima tædia, animi afflictationes intimæ, horrida mentis desolatio, ad mortem usque lancinans tristitia, nos simul invadent: ibi funes, catena, vincula, captivitas, associabuntur viæ comites, seseque violenter ingerent non invitati perquam onerosi hospites.

Quid si ad ingressum Oliveti subsisteret quis cum majore discipulorum parte? aut certè torpore gravatus, indulgeret somno cum aliis; quo hisce malis sese nonnihil subtraheret? Frustra sumus, excitabimur à vigilante Domino!, & justa in nos reprehensio increpabit: Siccine non potestis una hora vigilare mecum? una horrula durare ac mecum pati? quid est vita vestra? vapor ad modicum Parens; quanta est ad eam,

*Brevitas
vita nos-
tra.*

C 3

ad

*Nunquid
arduum
erit unica
hora Chri-
sti sequi.*

ad quam via hac nostra tendimus, æternitatem comparata! non hora est non quadrans horæ, non momentum; & non potestis illa vitæ vestræ nequidem horula, nec quadrante, nec momento durare mecum, pati mecum? ut glorificemini mecum? quid remanetis? quid recusatis me sequi? vulnera, probra, Cruces reformidatis: vitam, honorem, corporis animique commoda, conservare intenditis. O Stulti! hac nocte, (quia non est vobis momentum vitæ) repetam animas vestras à vobis, si quis voluerit; deserendo me, animam suam salvam facere, perdet eam: qui autem perdiderit illam propter me, inveniet eam. Quid proderit tibi, si universum mundum lucreris, animæ verò tuæ detrimentum patiaris? quam dabis commutationem pro anima tua? pergas ergo, abnega te ipsum, tolle Crucem tuam, & non tardes sequi me.

Video dum ab horto Gethsemani cogitamus deflectere, accidet nobis, quod dictum Petro; Cum esses junior,
cin-

cingebas te, & ambulabas, quo volebas: cum autem senueris, alius te cinget, & ducet, quo tu non vis. Existimarem profectò, nec fallerer, si Petrus homo suæ spontis foret, reduceret Dominum unâ nobiscum, ex luctifero Cupressorum colle, ad montem peramcœnum Thabor, ubi bonum erat esse: & propè delineata ibidem Palatia, tria Tabernacula, nobis habitanda exædificaret. Nunc verò cum alius Dominum, & in Domino Petrum cinxerit, non abimus, quo volumus, sed quo nolumus, ducimur; imò cum victo trahimur, ad scribas, Pontifices, Præfides, simul omnes Phariseos, execrandam Diaboli Curiam. Hic quidquid invidiarum, rancorum, injuriarum, furiarumque domi est, armat sese ac bacchatur contra Dominum. Irrisiones, contumeliæ, probra, colaphi, sputa agglomerantur: quærantur testimonia falsa, judicia caduntur iniqua, omnis rei bene gestæ interpretatio sinistrè depravatur. Sæviunt in tergo flagra; grassantur in vertice spinæ; patibularia trabs Hominem totum

gravi suo pondere, in terram proster-
nit: erigitur Crux; acuuntur clavi;
innocens configitur; transfoditur
latus, elicitur sanguis, cor exani-
matur; trucidatur vita; mors de-
nique longé probrosissima, vix rabiem
malefanorum exsatians, dura fata con-
cludit.

*Sequi
Christum
est pati
cum
Christo.*

Quid ad hæc? Amicem mi? An
tibi eousque Christum sequi, suppe-
tit animus? rigidè admodum tecum
agi arbitraberis. D. Augustinus
tract. 51. in Joan. in illa Christi ver-
ba: Si quis mihi ministrat, me se-
quatur: quid est inquit, me sequa-
tur, nisi me imitetur? Christus e-
nim pro nobis passus est, ait Apos-
tolus Petrus, relinquens nobis ex-
emplum, ut sequamur vestigia eius.
Omninò ergo relegenda manent pa-
tientis CHRISTI vestigia. Sed,
quod minùs cordatum, dicam, deli-
catum, juvare poterit; non omnes
erimus aut Petri, aut Andreæ, in
Crucem infamem pro Christo agendi;
aut cum Paulo subjiciendi gladio: hoc
Heroum est: Erunt inter nos Joannes
quam-

*Sua eniq;
Cruz ap-
satur.*

quamplurimi, quem discipulum suum dilectum noluit Dominus mortem subire violentam : interim tamen proximè contristari debebat in agonia horti stare sub Cruce ; ad sepulcrum lugere , gustare venena , Exilia subire , persecutiones inimicas , afflictationesque sat crudas perpeti. Sic etiam nobis , quamvis ceterorum Apostolorum Martyrumve generosissimorum , atrocia tormenta , non adeo appropinquent , ut tangant & noceant : Erit tamen aliqua , sua cuique Crux , ita à Deo ab æterno attemperata , ut ipso adjuvante , & sufferri patienter possit , & omninò debeat. Adeoque expectatur quisque , ut sua instinctus Cruce , veniat post Christum , & sequatur eum. Hæc vitæ nostræ conditio est , non vivitur aliter : Sic Deus disponit ; Sic Salus exigit.

Quo fructu ? qua mercede ? quo præmio ? quærit Augustinus : respondet Dominus : ubi ego sum , illic & minister meus erit : & si quis mihi ministravit , honorificabit eum Pater meus.

*Fructus
portatus
Crucis*

Perpendit Augustinus responsum hoc præclare ad erigendum exiguum animi: *Ubi ego sum, ibi & minister meus erit: gratis, (suadet,) ametur, ut operis, quo ministratur illi, pretium sit, esse cum illo*: Ubi enim bene erit sine illo? aut quando esse malè poterit, cum illo! & honorificabit eum Pater meus: quo honore? nisi, ut sit cum Filio ejus: nam quem majorem honorem accipere poterit adoptatus? quam ut sit, ubi est unicus? non æqualis factus Divinitati, sed consociatus æternitati.

O inexpectatum & incomparabile servitorum nostrorum præmium! quis unquam ausus fuisset, non dicam postulare, sed vel remotus à pudore sperare tantum, tam eximium, verèque divinum obsequiis suis salarium? Ubi ego sum, illic, minister meus erit: ubi Dominus, ubi filius unicus est; ibi & servus, & minister, jam Filius adoptatus erit.

O ter beata! terque exoptata Crux,
& afflictio nostra! quantumvis terque
qua-

quaterque dura & aspera : quis non ve-
lit venire post Jesum ? tollere Crucem
suam ? Sequi & servire illi ? à quo talia
solvuntur comistra, tam am-
pla elargiuntur charis-
mata : & eviterna
comparantur
palmaria

EFFA-